

אכר שבוכה על מות סוסו...

בין יתר החובות שחלו עלינו כאזרחים נאמנים למדינה, חוייבנו למסור את הסוסים או הפרדות, לרוב בצירוף העגלה ומובן מאליו שגם הבעלים נתקבל ברצון רב, שכן היה עליו לנהוג בעגלתו שהובילה חלק מיבול גורנו, או יבולם של אחרים, לצורכי הצבא.

עבודה זו כונתה "סוכרה" היינו: שרות ללא תשלום, וחוייבו בה מי שהיו פטורים, מטעמים כלשהם, משרות בצבא. אך גם מי שחייב היה בשרות ועבד תקופה מסוימת (עד שערק) בסוכרה — נחשב לו הדבר כשרות צבאי.

ובאחת הסוכרות כנ"ל, נהג יהודה בעגלתנו שהיתה עמו־סה שקי בר לעייפה. הדרך היתה קשה ובוצית, המשא כבד והג'נדרמים המלווים לא הניחו לעגלונים לחנות למנוחה כלשהי ולא עוד אלא שהוסיפו לעגלתו של יהודה כמה שקים מעגלה אחרת שבהמותיה עצרו ולא יכלו למשוך במשא הכבד. הסוסים שלנו משכו ומשכו עד אשר אחד מהם, סוס צעיר מסור וחם, נפל ומת במקום. יהודה פרץ בבכי למראה סוסו האהוב עליו במיוחד.

ספק אם כיום יובן הדבר לאשורו, ופה ושם בודאי ישמיע מישהו בליגלוג: "הסוס נפל על משמרתו". ואולם זהו ההבדל בין הפלחה הממוכנת של ימינו לבין הפלח שעשה עבודתו והוציא לחמו, פשוטו כמשמעו, ביחד עם בהמתו. ובינתיים הוליד איזה עוף שמים את הקול לאוזניו של קלווריסקי שאמר: "אכר שבוכה על מות סוסו — הוא־הוא האכר".

בנוסף לעבודת הסוכרה היו באים ג'נדרמים גם להחרים סוסים ופרדות שבעליהם לא הצליחו להסתירם מ"עינא